

Όταν τό θαῦμα συναντᾶ, ὅποιον τό περιμένει...

Σέ μιᾶ ἀκόμα εὐαγγελική περικοπή, ὁ Χριστός μας εἰσερχόμενος στήν πόλη τῆς Καπερναοῦμ γίνεται ἀποδέκτης ἑνός αἰτήματος θεραπείας ἑνός πάσχοντος νέου. Ὁ ἄνθρωπος πού ὑποβάλλει τό αἶτημα διαφέρει ἀπό ὄλους τούς ἄλλους ἀνθρώπους πού προσεγγίζουν τόν Χριστό καί οἱ ὅποιοι στό Πρόσωπό Του, ἀναζητοῦν τό θαῦμα... Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, εἶναι ἕνας σκληροτράχηλος στρατιώτης τῆς μεγάλης τότε ὑπερδυνάμεως, τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας. Ἐνας Ρωμαῖος Ἑκατόνταρχος πού πονᾶ βλέποντας τό παιδί του καθηλωμένο στό κρεβάτι τοῦ πόνου!

Παρακαλεῖ τόν Χριστό, αὐτός ὁ σκληροτράχηλος στρατιώτης, ὁ πονεμένος πατέρας, ὥστε νά θεραπευθεῖ τό παιδί του πού κείτεται ἐπί τῆς ὀδυνηρᾶς κλίνης. Ὁ Χριστός, δέν διακρίνει ἔθνη! Βλέπει μονάχα τίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων. Καί διακρίνει τήν πίστη νά φλέγει τήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου. Τοῦ λέει λοιπόν, πώς θά ἔρθει στό σπίτι του γιά νά θεραπεύσει τόν νέον. Ὅμως ὁ πατέρας ἀντιδρᾷ! Ὅχι Κύριε, Τοῦ λέει! Δέν εἶμαι ἄξιος νά εἰσέλθεις μέσα στό σπίτι μου. Ἐνας σου λόγος μόνον, εἶναι ἀρκετός! Καί δέν σταματᾷ μόνον σέ αὐτό. Χρησιμοποιεῖ ἕνα παράδειγμα ἀπό τήν δική του ζωή. Τοῦ λέει πώς μέ τήν ἄνεση πού διατάζει ἐκεῖνος τούς ὑφισταμένους του στόν στρατό, μέ τήν ἴδια ἄνεση καί ἀκόμη περισσότερο μπορεῖ ὁ Κύριος νά διατάξει τό θαῦμα νά ἀλλάξει τήν ζωή ἑνός ἀνθρώπου...

Τότε ὁ Κύριος θαυμάζει τήν μεγάλη πίστη τοῦ Ἑκατοντάρχου. Τήν ἐγκωμιάζει μέ ἕναν ἀνεπανάληπτο τρόπο: σᾶς διαβεβαιώνω -λέει στους παρισταμένους- “οὐδὲ ἐν τῷ Ἰσραὴλ τοσαύτην πίστιν εὔρον...” Τί μεγαλεῖο ψυχῆς! Τί δύναμη ὀδηγεῖ ἕναν εἰδωλολάτρη νά προσπέσει στά πόδια τοῦ Χριστοῦ, ὅταν κάποιος ἄλλος πού Τόν ἀκολουθοῦν, ἀρνοῦνται νά τό κάνουν!

Τό θαῦμα, ἐπιτελεῖται χωρίς νά χρειασθεῖ ὁ Χριστός νά προσέλθει στήν οἰκία τοῦ Ἑκατοντάρχου. Ἀλίμονο σέ ὅσους δέν μποροῦν νά δοῦν, τό θαῦμα πού τούς προσπερνᾷ... Ἀλίμονο σέ ὅσους θεωροῦν πώς ὁ Θεός ἀποτελεῖ κεκτημένο ὅλων ὅσων ἀπλῶς Τόν ἐπικαλοῦνται... Ὅσων θέλουν νά πιστεύουν, πώς ἡ πίστις ἐξαντλεῖται σέ ἕναν ἐκκλησιασμό, σέ μιᾶ ἀκρωτηριασμένη προσευχή καί μιᾶ ἐπίπλαστη μετάνοια ἢ ὅποια δέν εἶναι ἱκανή νά κάνει τόν ἄνθρωπο νά συγχωρήσει τόν ἀδελφό του...

Διαβάζοντας τήν περικοπή, θυμᾶμαι τόν Ἁι- Γιώργη τόν Κουδουνά στήν Πρίγκηπο. Τότε πού μέ δέος κοίταζα εὐσεβεῖς μοσουλμάνους, ὄχι τρομοκράτες τῆς πίστεως, νά προσεύχονται στόν Θεό καί στόν Ἅγιο Γεώργιο καί νά γίνονται ἀποδέκτες τῆς Θείας Χάριτος καί τοῦ ἐπιτελουμένου σέ αὐτούς θαύματος! Καί τότε θυμᾶμαι κάτι ἄλλο καί ἀναριγῶ! Θυμᾶμαι τόν φοβερό λόγο Ἐκείνου, πού τό πέρασμά του ἄλλαξε τήν παγκόσμια ἱστορία. «Οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι “Κύριε, Κύριε” εἰσελεύσεται εἰς τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἀλλ’ ὁ ποιῶν τò θέλημα τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς». Καί κάνοντας τόν σταυρό μου θερμῶς τόν παρακαλῶ: “Κύριε, φώτισόν μου τό σκότος....”.

Πανοσ. Ἀρχιμ. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου

π. Θωμᾶς Ἀνδρέου

Πρωτοσύγκελλος Ἱ. Μ. Ἰωαννίνων